Venstre foreslår en konkret spareplan for 1974 på 3 mia kr.
Det er nødvendigt, man på længere sigt er det ikke tilstrækkeligt med spareplaner. Skal udviklingen virkelig vendes, må der foretages vidtrækkende ændringer i lovgivningen på de store udgiftskrævende områder, ellers bliver det ikke engang muligt at holde skattetrykket nede, endsige sænke det i de kommende år.
I den situation kan man vælge to fremgangsmåder. Den ene illustreres ved det kongresoplæg. Socialdemokratiet lige har vedtaget, som træffende er blevet kaldt "alt godt fra havet". Her kører man videre med de velkendte reformkrav, der vil betyde hærskarer af nye offentligt ansatte og milliarder i nye udgifter, og så siger man i et par sætninger, at vore økonomiske problemer bl. a. skyldes, at den offentlige sektor har udviklet sig for hastigt, og at der derfor kun vil være meget begrænsede muligheder for nye aktiviteter i de nærmeste år. Denne holdning er der ingen fornyelse i. Den er simpelthen uholdbar og utroværdig. Man lover reformer, som man godt ved, det ikke er muligt at gennemføre.
Venstres holdning er en anden. Vi vil sigte mod reformer af en ny karakter. Reformer, der ikke betyder større offentlige udgifter og mere offentligt personale, men som alligevel føles som reformer, fordi de medfører, at opgaverne løses mere tilfredsstillende, end det nu er tilfældet.
Sagen er, at det nuværende system ganske vist løser mange sociale problemer, men samtidig skaber nye sociale uretfærdigheder. Ingen kan for alvor påstå, at f. eks. den hidtidige
boligpolitik har været socialt retfærdig og har sikret en retfærdig og rimelig fordeling af lejlighederne her i landet.
Vi må også erkende, at vi er kommet faretruende nær til en tilstand, hvor den, der af den ene eller anden grund ikke arbejder, stilles bedre end den, der har et lavtlønnet arbejde. Det er en tilstand, som ikke er socialt rimelig, men tværtimod føles stridende mod social retfærdighed.
Vi må også spørge, om de hurtigt voksende tilskud til de sociale institutioner ikke er ved at skabe en tilstand, hvor der diskrimineres mod de mennesker, der ikke bruger institutionerne, men passer deres børn selv eller har familiens ældre boende hos sig.
Også inden for uddannelsen er der brug for en gennemgribende revision af den hidtidige politik, der har lagt så megen vægt på at støtte en produktion af akademikere med langvarige og dyre uddannelser, at det kan føles som en

diskriminering af de arbejdere, funktionærer og erhvervsfolk, der ikke udnytter denne støtte.

Det er vigtigt, at en ny politik på disse områder ikke fremlægges blot med den motivering, at vi desværre nu må holde igen med den vante reformpolitik. En ny politik er ønskværdig i sig selv, fordi den bringer et relevant svar på et væsentligt problem i vor tid ud fra en liberal grundholdning.

Hidtil har vi gjort tingene dyre og indviklede, overblikket er forsvundet undervejs, og den enkelte er ved at blive knust i det maskineri, der er bygget op for at hjælpe ham. Hvor det før var sådan, at de rigeste 20 pct. betalte til de mindstbemidlede 20 pct. af befolkningen, er det i dag sådan, at 80 pct. betaler, og 80 pct. modtager, og for de 60 pct. går det mere eller mindre lige op. Ingen kan dog med sikkerhed beregne, hvad regnestykket giver for ham selv, og nettoresultatet er en enorm administration, som vi alle skal betale, og skattetryk, der forvrider alle sunde økonomiske ræsonnementer.

Det er nødvendigt at ændre dette system. Modviljen mod det er blevet så stor, at befolkningen vil betragte det som en reformpolitik at gennemføre ændringer deri.

Det er Venstres opgave at udforme en sådan politik i de kommende år.